

CiU, entre la governabilitat i la reivindicació

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 9.03.09

El prestigi i l'autoritat de Convergència i Unió són fruit d'aglutinar amplis sectors de la societat catalana i d'aconseguir avenços reals i concrets en l'autonomia de Catalunya sense haver de recórrer a plantejaments maximalistes, que podrien desplaçar aquesta coalició cap a una posició marginal de l'escenari.

L'eix de la seva opció política s'articula a l'entorn d'unes línies prioritàries d'acció: eixamplar l'autogovern, reforçar el sentit de pertinença, modernitzar i projectar internacionalment Catalunya, apostant per la formació, la recerca i la innovació, i treballar per la millora de la qualitat de vida de la gent amb una especial atenció a les persones amb dificultats.

El nord polític de CiU no ha estat la consecució de la independència, encara que evidentment no hi ha renunciat mai. L'èxit de la fórmula de CiU és mirar enllà sense deixar de tocar de peus a terra, transmetre fermesa en les conviccions alhora que capacitat de diàleg i de gestió.

Per això, crec que el pas dels anys confirma que el Pacte del Majèstic va ser un encert, avalat pel desplegament dels Mossos d'Esquadra o el relleu dels ports de Barcelona i Tarragona. Jordi Pujol ha reivindicat sovint amb raó l'exercici persistent de responsabilitat que CiU ha fet en la política espanyola, tant amb governs d'UCD, el PSOE o el PP.

Després d'haver quedat dos cops consecutius apartada del Govern de la Generalitat tot i haver guanyat les eleccions al Parlament, CiU pot caure en la trampa del ressentiment, però el futur de CiU dependrà de la seva capacitat de representació majoritària del país i de continuar demostrant que constitueix un instrument polític útil. Va ser un gest d'una dignitat evident però alhora d'utilitat discutible la posició de CiU contrària als pressupostos de l'Estat, que es van acabar aprovant, sense que això afectés el desenllaç de la negociació del nou finançament.

Els resultats de l'11-M conviden a una revisió d'aliances dins la política basca, però de retruc també a la política espanyola, en què el PSOE ha d'intentar crear camins d'entesa amb CiU a fi d'evitar un bloqueig parlamentari de les seves iniciatives. En una reacció inicial, CiU s'hi ha girat d'esquena i ha sortit en defensa del PNB, que no ha tingut cap problema a allunyar-se de CiU quan li ha convingut més entendre's amb el PSOE.

A última hora el PNB es presenta a les eleccions al País Basc i no pas a Catalunya. Arran de les eleccions basques, el PSOE i el PP es poden veure abocats a una col·laboració que vagi en detriment d'una visió plurinacional d'Espanya, però si CiU gestiona l'escenari actual amb habilitat i esperit constructiu, pot contribuir a contrarestar la tendència i reforçar la seva posició tant a Catalunya com dins el marc espanyol.